

כניסת שבת:
ירושלים: 16:55
ת"א: 17:10
חיפה: 17:00
באר-שבע: 17:13

יציאת שבת:
ירושלים: 18:08
ת"א: 18:10
חיפה: 18:09
באר-שבע: 18:11

יריית פתיחה / אישי פרי

1. 'כיכר רבין' 2014!

מכאן ואילך - ההחלטה נתונה בחפץ האדם המשתמש בהם. הוא ישפוט: לשבט או לחסד.

תובנה מפעימה זו, נושקת גם לתחום החינוך. הנה:

ישנם תלמידים הלוקים בהיפראקטיביות. המורה, וודאי המנהל, יעשה כל אשר לאל-ידו כדי לדכא מגמת התלמיד המופרע עד כדי גדיעה. צר לי ליידעו - אך לשווא עומל.

זאת משום, שתכונה זו שניחן בה הנער מלא-התום, איננה תכונה שלילית בשורשה. אין-זה אלא שהנער לא יודע לכוונה לאפיקים הנכונים שיתרמו לנפשו. עבודתו של המחנך היא דווקא לתת ביטוי לתכונת התסיסה של תלמידו - במקום הנכון.

נכון, שיטת הסיכול ודאי יאה למחנך השלו הרוצה לשבת תחת גפנו ותאנתו ולראות את עולמו בידו. אך אם מחנך אידיאלי הוא - כדאי שישנס מותניים ויתחיל לעבוד. אין מה לעשות.

בוהל אני מן מדכאי הנוער. אלה שמלאכת החינוך אצלם היא 'מקצוע' קר ואפרורי. סולד אני מהם.

דו-שיח מרתק מתנהל בין משה לאלוקים בסוגיות מראות הנשים שמוענקות על-ידיהן למשכן. משה טוען כי אין זה יאה שתכשיטים המיועדים ליצר רע יוענקו כתרומה למקום הקדוש. אולם האלוקים משיבו, כי המראות הביאו מאיד למצווה, וממילא אין לחוש לכך. מהו שורשו של דיון ועל מה הוא נסוב? לכאורה הרי, מה יש בכך שהביאו גם למצווה?
תבינו:

משה רבינו סבור כי המראות - אלו שנועדו לחטא, אין מקומם בבית האלוקים. אין יאה ויאה שכך יהא. אולם האלוקים משיבו, כי הם ניטראליים ואין נחשבים למחטיאים בעצמותם - וכי תלוי רק במה משתמשים בהם. כלומר: ניתן אפוא להשתמש בהם לחטא ולמרי באלוקים, אך מאידך גם, ניתן לתעל אותם לאפיק רוחני קדוש ונעלה מאין כמוהו. מדהימה הקוטביות השוררת כאן!

הוי-אומר: הרוע איננו 'שם עצם'. הוא רק חידק רעיל שנדבק בו בחפץ.

מכאן, שתשובת האלוקים למשה, איננה רק משוב לשאלה - אלא כי-אם עקירת ההנחה שבה באה היא לומר, כי המראות הם חפץ קלאסי במהותו. רבב לא דבק בשמם העצמותי.

השבוע בגליון:

4

מקורי:
מיהו הרמטכ"ל!?

מעניין:

הריקוד הבלתי-נשכח!

3
2

מקורי:
סיפור ב'כיכר רבין'!

מרתק:

הנשים המודרות מדברות!

3
5

הגיליון יוצא לאור על-ידי

מכון "בלבבי" - יהדות מלב אל לב

גיליון "פרשניית השבוע" - לאנשים שחושבים קצת יותר.

עורך ראשי: אישי פרי ומשפחתו. יועץ תוכן: יצחק העברי. לקבלת הגיליון - מייל המערכת: abyisrael@gmail.com פלא': 0504116867. לפרסומות והנצחות פנה לפל': 0527697719

יריית פתיחה / אבישי פרי (המשך)

מוטב היה אילו ישבו בביתם משקטלו תכונות אנוש שיש בהם פוטנציאל עוצמתי!

ומכאן - איך לא - גם לשטח הישראלי הבווער:

'כיכר רבין', הייתה פעם 'שם-נרדף' להפגנות המון משולהב שעל-צבאו נואמים שואגים. הלהט רק התעצם כאשר אחד מהנואמים השטניים המטיר את דבר השטנה החדש-ישן:

"די", זעק ברמקולים בגרון ניחר, "די לכפייה הדתית!". וקריאות ה'בוז' הקולניות מיד הדהדו בכיכר עמוס האמוציות.

במאמר מתחכם שפרסם כותב השורות בשעתו, עמד על טיבה של הכפייה הדתית וטען כדברים האלו:

לפי האמונה היהודית האיתנה, בכל יהודי באשר-הוא מפעמת נשמה יהודית חמה ולבבית. זו, שואפת תמיד למרווה רוחני. חפצה האבסולוטי הוא עשיית הרצוי בעיני אלוקינו.

אלא, שסחף יצרי, מטשטש את תמונת המצב וגורר את היהודי למחוזות לא-לו.

אז נכון שבצלמו כמפגין תוסס ב'כיכר רבין', הוא נשמע מתעב דת, אך בצלמו כתל-אביבי מן המניין יהא מסוגל להגיח מידי פעם לבית-כנסת הסמוך לביתו כדי לומר 'קדיש' על אביו המנות. פתאום, ראו זה-פלא, אינו נושכני כל-כך.. לפתע פתאום מגלה ש'כיכר רבין' איננו המקום הטבעי שלו. מציאות זו, מתחברת לאמור לעיל: **מציאות הרוע איננה קיימת ביהודי כ'שם עצם'. היא רק נדבקת בו, כמו 'חידק' מתעלק.**

משכך, אין בהנחלת ערכי ספר הוראות החיים היהודי, כל 'כפייה' בוטה. שכן, יהודי 'כיכר רבין' בעצמם, בחפצם הפנימי, כמהים לאלו. אוי, כמה שכמהים. (גם אם בלתי-מודעים).

היום כבר ספו תמו להם קולות 'כיכר רבין'. הכיכר המפורסם נמצא כיום במשרד האוצר. השר היושב בו זמנית, חושב שהוא נמצא בכיכר התל-אביבית והוא עדיין ממטיר על שוחרי הזיותיו, דברי בלע שבועיים. כמה רוע אפשר לבלוע? לא נמאס!?

בגדר בכורה (ג)
בשבוע האחרון חקרנו בגדר "היוצא מן הטמא - טמא" - האם משמעותו שהפרשה היוצאת מן הטמא נשבת כחלק מגוף הבהמה - או שמא עצם הפרשה מן הבהמה הטמאה היא שאוסרת אותה.

בספר "קהילות יעקב", זה שהובא כאן גם במאמר האחרון, הועלה כי זהו בעצם ספק הגמרא (ז, א) בשאלת צואתו של החמור אם אסורה. הגמרא מסבירה כי הצד לאסור משום שזו עכורה בעקבות גוף הבהמה, והצד להתיר מוסבר בעובדה כי זו שהתה אמנם בגופה של הבהמה אך בהעדר כל קשר לגופה, וכי אינה נחשבת לחלק ממנה. ובפשטות, הצד הראשון נוקט כי הפרשת הבהמה אסורה כחלק ממנה, ולכן אם עכורה על-ידה תיחשב כך, אך הצד השני סבור כי אין בכך דבר וכי עצם יציאתה לא אוסרתה.

אכן ראה ברמב"ם שנקט באשר לוולד בהמה טמאה כי "כל הגדל מן הבהמה" ולא נקט "כל היוצא מן הטמא", כלשון המשנה. ויש להבין זאת.

ואולי אמר שלדעת הרמב"ם, הדבר תלוי: אילו עסקנו בוולד, הרי שהגדילה בבהמה אסרת וזו נחשבת בעטיה לחלק מהבהמה. אולם באשר להפרשות, עצם היציאה מגופה אוסר. ותו לא-מידי.

והבן.

2 בתמונה: ישיבת היערכות השבוע של ארגון 'לב מלכה' עם מד"א להתרמת דם המונית קרובה.

מרובעים עלייך ישראל!

יותר מידי אנשים לאחרונה, חושבים שכל העולם חושב בדיוק מה שהם חושבים וכי העולם נראה רק בתמונה שהם רואים אותו... ובמה דברים אמורים?

קחו רק דוגמא: בשעת פרשת 'הדרת נשים', שוטטה כתבת 'ישראל היום' באוטובוסים ה'מדירים' וביקשה להתחקות אחרי הנשים ה'חרדיות' ה'כבולות' והמעונות'. למורת-רוחה, הניסיון לסחוט מאותן נשים דמעות על ה'חרפה' היו לשווא. אלו דווקא השיבו בנינוחות לכתבת העוינת ואף לימדו אותה פרק בהלכות צניעות. כך יצא, שהיא דמעה 'דמעות תנין' בשבילם.. וכפי שהבנתם - כתבת 'ישראל היום' היא רק בקצה.

דומה, שרוח מטופשת נחה על היושבים על כסא המנהיגות הפוליטית. בעיניהם, כל העולם מצטייר בדיוק כפי שהם רוצים לראות אותו. הוי-אומר: אם אצלם השגרה היא טיולי חו"ל הרי שחרדים שלא יעשו זאת, מרצונם הטוב, כבר ייכנסו לתיוג 'עניים' אשר חייהם אינם חיים.. הלא-כן?!

הגיע הזמן לפתוח את העיניים למרובעים הישראלים ולהזכיר להם, שמחשבות אחרות מתרוצצות בראשם של האברכים המאושרים שלנו. אינם אנשי סוויטות ברעננה, ולפיכך גם ראשם שואף למחוזות אחרים בעליל. הנאות החיים שלהם נמצאות באהבת הגמרא.

ישראלים שלי; צאו מהחושך המעלים דמויות בעלות-צבע!

נקודה טובה.

והפעם: הריקוד הבלתי-נשכח!

רחוב הנורית, שכונת עיר גניפ בירושלים, לפני כשנה וחצי.

צלילי המוזיקה הבוקעים מהרכב ההולך לפני ספר התורה, מהדהדים באוויר השכונה הישנה.

מספר תושב השכונה, ר' רפאל עסיס: "מראה מזדהים נראה אז: השכנים המתגוררים בשכונת - רובם כאלו שאינם חובשי-כיפה, יצאו בבהילות מן הבתים והחלו מפזזים ומכרכרים בחדווה לפני ספר התורה.

כך יצא, שתוך דקות ספורות נקבצו כ-150 שכנים במספר לריקוד העליז סביב הספר. היה זה מחזה מרשים שעוד יחקק בתולדות השכונה החילונית בצביזנה".

אשריכם תושבי 'עיר גנים'!

תחשוב טוב - יהיה טוב!

"אז, עצרתי את הסיפור ושאלתי את המורים: "כעת דמיינו שאתם בגנו של המלווה, מה הייתם עושים לו הייתם במקומה???" שתיקה השתררה. "יור' מדעים ויהדות' בישראל, הרב בן ציון נורדמן בטור מרתק ומאלף

לפני מספר שנים התבקשתי לדבר בפני קבוצת מורים שהחלו קורס השתלמות בנושא "פיתוח חשיבה בבית הספר". פתחתי בסיפור: "לפני שנים רבות, בעיירה קטנה באיטליה, היה סוחר שנשאר חייב סכום כסף רב לאחד מאנשי השוק האפור. לאחר שלא הצליח הסוחר לעמוד בתשלומים, הציע המלווה עסקה: הוא יוותר על החוב - אם ביתו של הסוחר תתחתן אתו.

הסוחר נחרד מההצעה, אך המלווה הערמומי הציע לתת למזל להחליט. המלווה אמר לסוחר ולביתו שהוא ישים בשקית שני חלוקי נחל, אחד לבן ואחד שחור והנערה תוציא אחד. אם יצא שחור - היא תתחתן אתו והוא יוותר על החוב, אם היא תוציא לבן, הוא יוותר על החתונה והחוב.

שלושתם עמדו על שביל חלוקי נחל בגנו של המלווה. תוך כדי הדין התכופך המלווה והרים שני חלוקים. כשאסף אותם, עיניה הזריזות של הנערה הבחינו ששניהם היו שחורים... או אז, ביקש המלווה מהנערה לבחור באחד מתוך מהשקית."

הרב בן ציון נורדמן

בשלב זה עצרתי את הסיפור ושאלתי את המורים: "כעת דמיינו שאתם בגנו של המלווה, מה הייתם עושים לו הייתם במקומה???" שתיקה השתררה. המורים חשבו על דרך יצירתית להוציא את הנערה מהמצב הסבוך. בעוד הם מהרהרים, המשכתי את הסיפור: "הנערה הכניסה ידה לתוך השקית והוציאה חלוק. מבלי להסתכל עליו, הפילה אותו על שביל החלוקים תוך כדי שהוא מתערבב עם שאר החלוקים.

"אוי, מה עשיתי???" אמרה הנערה. "אבל לא נורא, נביט לתוך השקית ונראה מה צבעו של החלוק שנשאר, לפי זה נוכל לדעת איזה צבע היה החלוק שהוצאתי..." אמרתי למורים שהלקח שלי מהסיפור, שלפעמים בכדי לפתור בעיות סבוכות יש צורך בחשיבה מחוץ לקופסה. לפני שאנו מלמדים את ילדנו ותלמידנו על "חשיבה בבית הספר" נבין תחילה מה זה נקרא לחשוב... יש פעמים בהם אנו נתקלים בדילמות קשות ומסתבכים בשאלות משמעותיות. אנו שוארים את הראש בניסיון למצוא פתרון - במקום להפעיל את המוח... יש פתגם שאומר: "ככל שהבעיה סבוכה יותר, כנראה שגם הפתרון סבוך יותר..." כל מה שאנו צריכים הוא להבין את הבעיה לעומקה, לנתח היטב את אפשרויות הפתרון ולעשות את הדבר הנכון.

בואו נדבר רגע על המחשבה. בשבת הקרובה נקרא בבתי הכנסת את פרשת "ויקהל". פרשת השבוע ממשיכה ועוסקת במלאכת בניית המשכן. מי שנקרא אל הדגל על מנת להקים את המשכן ולבנות את כליו, היה בצלאל בן אורי למטה יהודה.

הקב"ה אומר למשה-רבנו: "ראה קראתי בשם בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה, ואמלא אתו רוח א-לקים בחכמה ובתבונה ובדעת ובכל מלאכה, לחשב מחשבת לעשות בזהב ובכסף ובנחשת". משה מצטווה על ידי בורא העולם, למנות את בצלאל למלאכת עשיית המשכן. הקב"ה מונה את מידותיו של בצלאל ומדגיש את החכמה שלו, את התבונה והדעת בכל מלאכה ו...לחשוב מחשבות...

השאלה המתבקשת היא: מה הקשר בין חכמה ודעת שהם תכונות הנצרכות לצורך הקמת המשכן, לבין לדעת "לחשוב מחשבות"? אני חושב שרואים מכאן שאחת התכונות הנצרכות בכדי להיות חכם, זה "לדעת לחשוב". המדע המודרני מלא בתובנות הקשורות למחשבה. פסיכולוגים ורופאים בעלי שם מצביעים על "מחשבה טובה" כאמצעי להחלמה ממחלה קשה וכן כדרך לחיים טובים ובריאים יותר.

כל החיים אנו מלאים במחשבות. האדם מצווה לחשוב ולחשב את חייו בכל רגע נתון. ביהדות יש מושג הנקרא "חשבון נפש". כמו כל עסק, המבצע ספירת מלאי בסוף כל תקופה בכדי לראות את המאזנים, רווח מול הפסד, הוצאות מול הכנסות, כך גם מצווה היהודי להיות כל העת עם היד על הדופק ולבדוק את עצמו האם עושה הוא את הדבר הנכון בחייו.

כתבתי לא אחת שאדם צריך לדעת להעריך כל רגע של טוב. עצם המחשבה על הטוב פעמים רבות היא הגומרת לטוב. "תחשוב טוב-יהיה טוב". האתגרים והבעיות הם חלק אינטגרלי מחיינו. המחשבה והעיסוק התמידי בבעיות אינו משרת אך מטרה. אפשר לחשוב עליהם - אך צריך לדעת להרפות ולהניח לדאגות בסיומו של היום. צריך לדעת לשכוח את העבר ולהתמקד בעתיד ולא פחות חשוב מכך - "פשוט לחשוב טוב". שבת שלום ומנוחה!

מיהו הרמטכ"ל?

הילכו שניהם יחדיו?: הניבים הכי מוזכרים היום בתקשורת זהו: צבא וחרדים. בטור אמיץ מסוגו, מזכיר אבישי פרי את מה שאמר למאזיני רשת ב': צבא וחרדים זה הקונפליקט הכי בלתי-פתיר שקיים * תחזיקו חזק

הכל יודעים שעיני בני הציבור החרדי נשואות תדיר אל מנהיגיו הרוחניים השוכנים כבוד ברחוב חזון-איש 5 בבני ברק וברחוב אבן שפוט 3 בירושלים.

לפיכך, קשה להאמין שצבא וחרדים זוהי מסגרת שמסוגלת בכלל לצעוד יחד. שכן, ברי לכולנו שקליטת חרדים זה לא-רק הכשר בד"ץ. לא-רק סטריליות מדברים הפוגעים קשות ברגשותיהם.

הרי לעיתים יוכלו לצוץ שאלות הלכתיות כבדות-משקל הטעונות התייחסות של הרבנים. זה יכול לקרות בדילמות של נשיאת נשק שלא-לצורך בימי שבת. זה יכול לקרות בדילמות של ויתור על ערכים כאלו ואחרים בשעות שאנן שעות מלחמה ממשיות.

מאיך כל בר-דעת מבין שמהותו של צבא זה ה'משמעת'. אילולא הוא, ו'סירובי פקודה' הולמים בצבא שוב ושוב, אין הוא יכול להתקיים לרגע. מה אפוא יש משמעות למפקדים בשעה שאיש הישר בעיניו יעשה.

נמצא מעתה, שהערך של צבא שמבטא נאמנות מוחלטת למפקד, וחרדים, שזהו ערך המבטא נאמנות מוחלטת לרב שעל-פיו יישק כל דבר, לעולם לעולם לא ילכו יחדיו.

הרי איש לא ירצה לראות את סיפור שירת הנשים בבה"ד 1 שב על-עצמו מידי יום ביומו. אנרכיה, קוראים לזה בעברית ישראלית מדוברת.

אז לפני כל הטינות נגד העם החרדי, צריך להעמיד את השאלה האחת במקום: **כאשר חלילה תקום דילמה של יציאה למלחמה, את פי מי ישאלו; את הרמטכ"ל גנץ או, להבדיל, את הרב שטיינמן או הרב אוירבך? תענו לי!**

ברוכים הבאים!

מכון "בלבבי - יהדות מלב אל לב" מקדם בברכה את עשרות מנויי המייל החדשים ואת אלו שיבואו בעקבותיהם! ומאחל לכולכם: קריאה מהנה ומועילה!

להצטרפות: byisrael@gmail.com